

ſtemme for Myntkonventionen; men efter at denne Forudſætning nu er brifket, bliver jeg ogſaa for mit Bedkommende nødt til at gjentage de Indvendinger, jeg allerede dengang tillod mig at fremdrage. Jeg ſkal dog ingenlunde komme til at gjentage Noget af, hvad jeg dengang ſagde; jeg ſkal kun pointere, at jeg ingenlunde er af dem, ſom ſaa hæftig har kunnet ſlaa over fra Forhaabningerne om et ſtørre til et mindre MyntOmraade, og indfrænte mig til et ſaa lille Omraade ſom det, der her foreſigger. Det er bekiendt, at der ſjævend Aaret 1870 vel ikke var Nogen, ſom kunde have tænkt paa at ſlutte ſig til et Forſlag ſom de nuværende, i alt ſald mente den ſtore Flerhed ikke, at der kunde blive Tale derom; men at vi, naar vi kom til en Myntreform, da maatte ſlutte os til et eller andet ſtørre Myntomraade. Det forekommer nu ogſaa mig, at efter 1870 er der ingen Grund til paa den Maade at ſlaa en Streng over ethvert Haab i denne Retning, idet der i de ſtore europæiſke Guldmynter endnu findes Tilfnytningspunkter for et fremtidigt internationalt System. Ja, jeg vilde endog være tilbøielig til at gaa ind paa at Myntreformen, naar den ſkulde foregaa, da gif et endnu betydeligt Strid videre, og naaede et System, ſom vi maa betragte ſom det endelige Fremtidsmaal for Myntudviklingen i Europa. Jeg ſigter herved til det meget omtalte System, bygget paa ſelve Guldvægten. Smidertid forekommer det mig, at de Grunde, ſom vi hørte af den meget ærede Tale, der nu ſatte ſig, netop tale langt ſtærkere i den Retning, ſom mine Tanker gaa. Hvad han udviklede for os, var Altſammen abſolut Sandheder, Sandheder, ſom viſt neppe Nogen her i Salen eller udenfor den vilde drage i Tvivl, ſom Sandheder, og for ſig betragtede, og derſom vi her kunde bygge paa det blot abſolut Sande i Aftaleſer og ikke maatte ſe hen til, hvorledes de maales af Omſtændighedernes Maal og de Henſyn, under hvilke diſſe Betragtninger nu fremkomme, ſaa vilde jeg ogſaa kunne høre mig derfor. Men det er jo indlyſende, at naar der tales om Fordelene ved det ſtore Omraade, Fordelene ved at udgaa Myntkrigen, Fordelene ved Decimalsystemet og Fordelene ved den mindre Regteenhed, ſaa er dette Altſammen Ting, hvis Fordele i en overordentlig betydelig Grad formindſkes, naar Myntomraadet indfræntes, ſom der nu foreſlaas, ikke alene til Norden, men endog kun til Sverig og Danmark. Det er derfor ogſaa klart, at Gjældellen af Fordelene ved Myntomraadets Udvidelse efter det nu foreliggende Forſlag ingenlunde vil blive ſtattet ſaaledes i Sylland ſom de nærmefte Grandsſelands, thi tværtimod maa man jo antage, at Interesſerne i Sylland vilde komme til at gaa i en ganſke anden Retning. Den ærede Tale antydede, at det er et Onſke fra Norges Side, at vi nu alligevel tiltræde Konventionen. Jeg har ingen Beviſer eller Dokumenter at kunne

fremlægge for det Modſatte, men jeg tillader mig dog i allerhøiefte Grad at betvivle dette, og i det Dieblit Norge har ſikket ſig fra Forſlaget, ſaaledes ſom det nu har, vil jeg i og for ſig ikke mere kunne give det mit Stemme, idet den Betydning, laa i, at alle tre Lande i Norden ſluttede ſig til ſamme Myntfod, beſtaar der, at de derved yderligere vilde knyttes ſammen med ſtærkere Bånd, men en Forſerling af det ene Land og en Sammenknytning af de to andre vil have den ſik modſatte Virkning, det vil i Stedet for at ſamle Interesſer, yderligere i en ikke uvæſentlig Grad ſkille dem. Der er imidlertid et Henſyn, ſom jeg vil tillade mig her at fremdrage, en Indvending, der for ſaa vidt kan reſes mod Myntreformen ſom ſaadan, men ſom, ſaa vidt mig bekiendt, ſjæst har kunnet faae nogen Vægt i den Mellemtid, der er hængaet ſiden vi ſidſt forhandlede denne Sag. Det er jo indlyſende, at naar Spørgſmaalet bliver om en Myntreform, Overgang fra den ene Myntfod til den anden, da bliver den væſentlige Grundtvold her den og det vigtigſte Spørgſmaal dette, hvorledes Verdisforholdet da ſkal beſtemmes mellem den ene og den anden Myntfod. Det er jo til den hidtil gjældende Myntfod, at Forpligtelſer af enhver Art være ſig offentlige eller private, for Staten eller for Enteltmand, ere knyttede. Naar en Overgang til en anden Myntfod ſkal finde Sted, da gjælder det jo om at træffe de virkelige rette Verdisforhold mellem det gamle og det nye Myntmetal. Ved en Overgang af Gjældsforpligtelſer og andre Forpligtelſer af ſamme Art kan der jo gaa frem paa forſkjellige Maader. Man kan enten gjøre Forandringen, naar Spørgſmaalet bliver om Overgang fra Sølv til Guld ſaaledes, at man til Grund for Overgangen lægger det Verdisforhold, ſom finder Sted mellem Sølv og Guld, dengang Forpligtelſen blev indgaaet, eller man kan lægge til Grund for Overgangen det Verdisforhold, der vil finde Sted mellem de to Metaller, naar Forſaldsagen kommer, og Indløſningen ſkal finde Sted. Man kan endelig nu i Dieblittet omſkrive diſſe Papirer og da omſkrive dem efter det Verdisforhold, der i Dieblittet, medens Omſkrivningen finder Sted, findes mellem Metallerne. Enhver af diſſe Maader til ordne Forholdet paa vil efter ſin Fremgangsmaade være retfærdig, og der vil kunne ſiges ikke Riddet for at følge den ene eller den anden, men det er i og for ſig ogſaa klart, at det vil medføre ikke uvæſentlige Betænkſeligheder og Vanſkeligheder, naar man bruger en forſkjellig Beregningsmaade. Det Nærmefte det ſom Myntloven nu er ſlaaet ind paa, og det, hvor paa Myntkonventionen ogſaa er bygget, er ved Lov at beſtemme det Verdisforhold mellem Sølv og Guld, hvorefter Overgangen ſkal finde Sted. Dette Verdisforhold maa naturligvis ſaſſettes ved et viſt Ekſon og i millige Tilfælde ved en Sandsynlighedsberegning, thi ſelve Vedtagelſen af Myntreformen falder jo ikke i ſamme Dieblit, ſom de